

„Jeg tror, det vilde være godt, om jeg foretog en Forandring i Driften til næste Aar. Kan du huske den nye Gødningsmetode, som jeg i sin Tid talte til dig om. Jeg gad vide, om jeg ikke for Alvor burde gøre et Forsøg med den.... Det kan dog ikke blive ved at gaa, som det er gaaet,“ fortsatte han i et pludseligt Udbrud af Utaalmodighed. „Vi maa allesammen tage os sammen. Jeg har selv været noget slap i den senere Tid; men jeg føler, at nu er det ovre. Jeg ligefrem længes efter igen at tage fat!“

De havde en Tid vandret mellem to Mure af mere end mandshøje Rugstraa, hvorover gule og brogede Sommerfugle boltrede sig i Solskinnet som flyvende Stedmodersblomster. Nu aabnede Udsigten sig atter ud over Dalen i Nord, hvor Skibberup spejlede sine mange smaa hvidkalkede, af Frugthaver omgivne Huse og sit nye, imponerende Forsamlingshus i det vidtforgrene Gadekær.

Ved Foden af Bakken, hvor Vejen delte sig i to, af hvilke den ene førte ind til Byen, den anden ud mod Sognets Vestgrænse, standsede Emanuel igen.

„Det er sandt... Sagde du ikke, du vilde besøge dine Forældre?“

„Jo, gaar du ikke med? Jeg tror, de venter os.“